

jícího. Takovéto námitky nelze však nalézt ani ve stížnosti, ani v projevech závodního výboru přednesených v řízení správním. Spor točí se od počátku kolem otázky, zda cenová a odbytová krise, kterouž podnikatel označil jako příčinu propouštění zaměstnanců, je s to, aby omezení závodního provozu z hospodářského hlediska ospravedlnila. Věcné zkoumání této otázky však podle hořejších vývodů rozhodčí komisi vůbec nepřísluší, a není proto možno v tom, že rozhodčí komise nehodnotila snad správně protidůvody, jež závodní výbor proti hospodářské kalkulaci podnikatelově uplatňoval, shledati ani nezákonnost, ani vadu řízení.

Č. 11.331.

Z á v o d n í v ý b o r y: I. Věty jako při Boh. A 11.330/34 ad I. a II. — II. K výkladu pojmu »propuštění hromadné«.

(Nález ze dne 6. června 1934 č. 21.176/33.)

P r e j u d i k a t u r a: srov. Boh. A 6841/27, 8623/30, 11.330/34.

V ě c: Závodní výbor firmy B. v S. (adv. Dr. Egon Schwelb z Prahy) proti rozhodčí komisi podle zákona o závodních výborech ve Frývaldově (za zúč. firmu B. v S. adv. Dr. Felix Kohn z Prahy) o propuštění dělníků.

V ý r o k: Nař. rozhodnutí se zrušuje pro nezákonnost.

D ů v o d y: Závodní výbor v závodě firmy Akciová společnost papírny B. v S. stěžoval si u rozhodčí komise podle zákona o závodních výborech ve Frývaldově, že správa závodu propustila z práce zaměstnance G., Františka S. a Marii K., pracující v závodě od r. 1919, resp. 1921, a žádal, aby rozhodčí komise uznala, že propuštění těchto zaměstnanců jest se zřetelem na služební dobu, rodinné a majetkové poměry jejich nespravedlivou příkrostiti, neodůvodněnou poměry v závodě a že tudíž zaměstnavatelka jest povinna přijmouti je zpět do práce za dřívějších pracovních podmínek a nahraditi jim ušlý výdělek.

Rozhodčí komise nař. nálezem odmítla stížnost závodního výboru pro nepřípustnost, poněvadž jmenovaní zaměstnanci byli propuštěni z práce při hromadném propouštění zaměstnanců z důvodů mimo pracovní poměr ležících a proti propuštění takovému nepřísluší závodnímu výboru právo stížnosti na rozhodčí komisi, nýbrž pouze právo spolupůsobiti při něm hlasem poradním.

Proti tomuto rozhodnutí podal jmenovaný závodní výbor stížnost, o níž uvažoval nss následovně: — — — — —*)

Žal. komise opírá svůj nárok, že šlo o hromadné propouštění, o dva skutkové momenty, a to jednak o okolnost, že z úhrnného stavu zaměstnanců o stodevadesáti mužích byli třicetčtyři zaměstnanci propuštěni a dvanáct zaměstnanců přijato, z nichž bylo opět šest propuštěno, takže úhrnná čísllice propuštěných činí dvacetosm, čili 15% úhrnného stavu,

*) Následují vývody stejné jako v nál. Boh. A 11.330/34 od »Především musil nss« ... až »srov. Boh. A 6841/27«.

jednak o okolnost, že všechna tato propuštění stala se následkem poklesu odbytu, kterýž podle vlastního prohlášení závodního výboru nutně vedl k obmezení provozu a zmenšení počtu dělníků.

Ve smyslu vývodů svrchu podaných neměl nss pochybnosti, že počet propuštěných, i když se od něho odečtou zaměstnanci nově přijatí, lze v poměru k úhrnnému stavu zaměstnanců hodnotiti jako značný. Stejně neměl nss pochybnosti o tom, že příčinou těchto propuštění byly poměry, ležící mimo poměr pracovní, což ostatně závodní výbor sám připustil.

Než k pojmu hromadného propuštění náleží též, jak svrchu bylo vyloženo, časová jednotnost propuštění a je zřejmě nemožno uznati za opatření časově jednotné, jde-li o řadu propuštění, jež rozvržena jsou na poměrně dlouhé období časové. Časová jednotnost nemůže býti nahrazena tím, že případy propuštění, jež udály se během mnoha měsíců, spočívají na jednom a tomže motivu, neboť tímto způsobem bylo by možno počet propuštění uskutečněných v neobmezeném období časovém shrnouti v jediné propuštění hromadné, čímž by právo odporu závodnímu výboru proti propuštění jednotlivců propůjčené mohlo býti úplně zmařeno.

Podle soupisu propuštěných zaměstnanců, jež rozhodčí komise měla před sebou, udála se propuštění rozhodčí komisí počítaná v období osmi měsíců, a to tak, že na dobu od 26. března 1930 do 8. dubna roku 1930 připadá devět, na měsíc listopad 1930 rovněž devět propuštění, kdežto v mezičase od května do konce října, tedy v průběhu pěti měsíců, bylo propuštěno patnáct zaměstnanců. Je jistě správné, že časovou jednotnost nelze již proto popírati, že propuštění neudála se v jediném dni nebo v několika po sobě bezprostředně následujících dnech (srov. Boh. A 11.330/34), jest však nicméně nutno trvati na tom, že případy propuštění musí býti v těsnější časové spojitosti, aby bylo lze mluvíti o hromadném propuštění ve smyslu zákona. Tento pojmový znak hromadného propuštění byl však žal. rozhodčí komisí přehlédnut, neboť tato spokojila se s poměrem číselným a s jednotností motivace. Nař. rozhodnutí spočívá tedy na mylném pojetí právním, pročez musilo býti pro nezákonnost zrušeno, aniž měl nss důvodu, zabývati se otázkou, zdali již případy propuštění, které se udály v průběhu měsíce listopadu a krátce před tím, bylo by snad možno hodnotiti jako propuštění hromadná, kdyžž žal. úřad vycházel od souhrnu propuštění, jež sběhla se v době od 26. března do 26. listopadu 1930.

Č. 11.332.

Školství. — Zaměstnanci veřejní: I. * Organisačním statutem, vydaným pro české vysoké učení technické v Praze na základě usnesení vlády z 20. srpna 1920 výnosem min. škol. z 1. září 1920 č. 53.250, nebyly zrušeny předpisy dřívější, upravující postup při jmenování asistenta na zemských polytechnických ústavech, nyní na vysokém učení technickém v Praze. — II. * Ustanovení asistenta na českém vysokém učení technickém v Praze (tedy i na vysoké škole obchodní) jest za předpokladu splnění ostatních náležitostí (§ 138 plat. zák. č. 103/1926 Sb.) perfektním teprve tehdy, bylo-li příslušné usnesení profesorského sboru potvrzeno ministerstvem školství a národní osvěty.

(Nález ze dne 6. června 1934 č. 11.663.)